

РЕШЕНИЕ

№ 12793

гр. София, 01.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **12564** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.145 - 178 АПК, вр. чл. 8д от ЗСПД (Закон за семейните помощи за деца).

Образувано е по жалба на П. Т., гражданка на У., с предоставена временна закрила в Република България, ЛНЧ:[ЕГН], с адрес в [населено място], лично и като законен представител на малолетния си син П. В., ЛНЧ:[ЕГН], чрез адв.Д. Т., против Заповед № ЗСПД/Д-С-ВЗ/8839/17.11.2025 г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която е отказано отпускане на месечна помощ за родители(осиновители), когато отглеждат деца с трайни увреждания.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон. Оспорва се извода, че семейството не попада в кръга от лица, посочен в чл. 3, т. 5 ЗСПД. Твърди, че е нарушен чл. 39, ал. 1, т. 4 ЗУБ, като жалбоподателката обосновава правните си изводи, позовавайки се на Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица и Конвенцията на ООН за правата на детето.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., се представлява от юрк.Б., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, а оспорената заповед да бъде оставен в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателката П. Т. е гражданка на У., на която е издадена регистрационна карта от ДАБ при

МС №[ЕИК], със срок на валидност до 04.03.2026 г. /стр.17 -18 от делото /

На 11.11.2025 г. жалбоподателката е подала Заявление – декларация вх. № ЗСП/Д-С-ВЗ/8839/11.11.2025 г. за отпускане на отпускане на месечна помощ за родители(осиновители), когато отглеждат деца с трайни увреждания по чл. 8д от ЗСПД.

С процесната заповед №ЗСПД/Д-С-ВЗ/8839/17.11.2025 г. директорът на Дирекция „СП“ В. е отказал отпускането на исканата помощ с мотив, че семейството не попада в кръга от лица, посочен в чл. 3 от ЗСПД.

Съгласно чл. 3, т. 5 от с.з. право на семейни помощи на деца имат семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Изплащането на исканата помощ не било изрично предвидено получаването на семейни помощи.

При така установеното, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган съобразно предоставените му правомощия, в изискуемата форма и съдържание и при спазване на административно-производствените правила.

Спорна по делото е материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 8д от ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени – чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно чл. 8д, ал. 1 от ЗСПД месечни помощи за отглеждане на дете с трайно увреждане до 18-годишна възраст и до завършване на средното образование, но не по-късно от 20-годишна възраст, се предоставят на родители (осиновители), когато отглеждат деца с трайни увреждания, независимо от доходите на семейството, при условие че детето живее постоянно в страната и не е настанено за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето.

В случая не е спорно, че детето П. В., ЛНЧ:[ЕГН], е с трайно увреждане 85% ВТУ, видно от представеното по делото Експертно становище №93851 от 30.09.2025 г. на ТЕЛК - II състав при УМБАЛ „Д-р Ст.К.“- [населено място] (л.8), което обстоятелство е било известно и на ответника по делото.

Също така не е спорно, че между Република България и У. е сключен Договор между Република България и У. за социално осигуряване (Ратифициран със закон, приет от XXXIX Народно събрание на 28 ноември 2001 г. - ДВ, бр. 107 от 2001 г. В сила от 1 април 2003 г.). Не е спорно също така, че по силата на Решение № 144/10.03.2022 г. на МС е предоставена временна закрила на разселените лица от У. в съответствие с Решение за изпълнение на Съвета на Европейския съюз (ЕС) 2022/382 от 04 март 2022 г. за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на член 5 от Директива 2001/55/ЕО и за въвеждане на временна закрила. Временната закрила се предоставя от 24 февруари 2022 г. за срок от една година. С Решение № 212 от 23.03.2023 г. на основание чл. 2, ал. 2 ЗУБ във връзка с Решение за изпълнение (ЕС) 2022/382 на Съвета от 04.03.2022 г., Решение на ЕК за автоматично удължаване на действието на Директивата с два пъти по шест месеца, считано от март 2023 г., е удължен срокът

на предоставената временна закрила до 04 март 2024 г.

Доколкото социалните помощи не са част от системата на социалното осигуряване, цитираният по-горе договор между Република България и У. се явява неприложим в конкретния случай.

Спорният по делото въпрос е за правото на лица, на които е предоставена временна закрила, да се ползват от системата на социалните помощи на държавата, в която пребивават, и в частност отпусканите по ЗСПД помощи.

Действително по отношение на чужденците разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани, ако е предвидено в друг закон или международен договор. ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на чужди граждани, на които е предоставена временна закрила.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, а разпоредбата на чл. 39, ал. 1, т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) предвижда, че чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане.

От данните по делото се констатира, че жалбоподателката е гражданка на У. и може да се ползва от правата и задълженията на чужденец с предоставена временна закрила. Същата пребивава и отглежда детето си в Република България, има адрес в [населено място], видно от копие на издадената ѝ регистрационна карта за чужденец, като правното основание за пребиваването ѝ е чл.39, ал.1, т.1 от Закона за убежището и бежанците. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не съдържа специална уредба относно чужденците с предоставена временна закрила, а предвижда само права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Законът за убежището и бежанците и по-конкретно съгласно чл. 39, ал. 1, т.4 от него, чужденците с временна закрила имат право на социално подпомагане.

Съдът намира още, че цитираната по - горе норма на чл. 3, т. 5 ЗСПД не е съобразена с Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила (каквото е и настоящия случай), следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Нормата на чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставена международна закрила, се определят съобразно националното право, но съгласно §2

на разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. В този смисъл предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и следва да се разглеждат като едни от основните обезщетения, за които не е предвидена възможност да се ограничават. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

С оглед изложеното дотук, постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 8д от ЗСПД се явява незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Оспорената заповед следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 57 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на П. Т., гражданка на У., с предоставена временна закрила в Р.България, ЛНЧ:[ЕГН], с адрес в [населено място], лично и като законен представител на малолетния си син П. В., ЛНЧ:[ЕГН], Заповед № ЗСПД/Д-С-В3/8839/17.11.2025 г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която е отказано отпускане на месечна помощ за родители(осиновители), когато отглеждат деца с трайни увреждания.

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.